

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa T. B.

przeciwko P. z siedzibą w W.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy oraz

zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych ,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 listopada 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 r. oddalił apelację wniesioną przez powódkę T. B. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 listopada 2014 r., oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy w pozwanym P. w W., o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

Powódka T. B. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 czerwca 2015 r., zaskarżając ten wyrok w całości

i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego, to jest art. 52 § 1 pkt 1 k.p. (błędnie określony jako ust. 1) oraz art. 52 § 2 k.p. w związku z art. 8 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i stwierdziła, że jej skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie z uwagi na to, że przy rozpoznawaniu sprawy doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa. W pierwszej kolejności doszło, zdaniem skarżącej, do naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p., przez błędne zastosowanie normy zawartej w tym przepisie, pomimo braku podstaw do uznania, że wskazane w oświadczeniu z dnia 1 października 2013 r. przyczyny rozwiązania umowy o pracę ze skarżącą są prawdziwe i stanowiły rażące naruszenie obowiązków pracowniczych. Ponadto doszło do naruszenia art. 52 § 2 k.p., przez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i przyjęcie, że pomimo upływu terminu 1 miesiąca od uzyskania przez pozwaną informacji o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę z winy pracownika bez wypowiedzenia, wskazanych w oświadczeniu pozwanej z dnia 1 października 2013 r., oświadczenie to było zasadne i złożone zgodnie z przepisami prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę

sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Powołanie się przez skarżącą na regulację art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazuje, iż przesłankę przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania winna stanowić oczywista zasadność tej skargi.

Należy zatem przypomnieć, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo

dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniana skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona w tym znaczeniu. Argumentacja mająca potwierdzać kwalifikowaną postać naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p. ogranicza się bowiem do stwierdzenia, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż wskazane w oświadczeniu z dnia 1 października 2013 r. przyczyny rozwiązania umowy o pracę są prawdziwe i stanowią rażące naruszenie obowiązków pracowniczych, któremu nie towarzyszy jakikolwiek wywód jurydyczny, który potwierdzałby tę tezę. Tymczasem, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, trafnie powołanym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, każda z wymienionych w oświadczeniu pozwanej przyczyn, jeśli była zawiniona w stopniu odpowiadającym co najmniej rażącemu niedbalstwu oraz powodowała zagrożenie dla interesów pracodawcy, bez wątpienia może samodzielnie stanowić uzasadnioną przyczynę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, na podstawie powołanego przepisu. Ocena, czy zachowania skarżącej, stanowiące przyczyny rozwiązania z nią umowy o pracę, były zawinione i w jakim stopniu oraz czy powodowały zagrożenie dla interesów pracodawcy, jest natomiast efektem ustaleń faktycznych Sądu *meriti*, którymi, z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany w postępowaniu kasacyjnym, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznej ocenie musiałby uwzględnić owe ustalenia przy rozpatrywaniu zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Co do naruszenia art. 52 § 2 k.p., należy z kolei stwierdzić, że Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż co najmniej część zdarzeń będących przyczynami rozwiązania umowy o pracę ze skarżącą przypadała w okresie 30 dni poprzedzającym doręczenie jej oświadczenia o rozwiązaniu umowy. Pracodawca może natomiast wskazać pracownikowi wiele przyczyn uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy tego pracownika i jest wystarczające, aby choć jedna z nich okazała się rzeczywista i zasadna, jak również mieściła się w terminie zakreślonym w art. 52 § 2 k.p. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 grudnia 1997 r., I PKN 443/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 631; z dnia 5 października 2005 r., I PK 61/05, Prawo Pracy, 2006, nr 3, s. 31,

czy też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2003 r., I PK 218/03, niepublikowane).

Wypada też zauważyć, że Sąd drugiej instancji dostrzegł naruszenie przez pracodawcę art. 52 § 2 k.p. co do części przyczyn podanych w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę, jednakże ocenił je z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (art. 8 k.p.), również w tym względzie odwołując się do poglądów judykatury. Ocena, czy w konkretnym wypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się natomiast w granicach swobodnego uznania sędziowskiego, po uwzględnieniu całokształtu okoliczności faktycznych konkretnej sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lutego 2007 r., I BP 15/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 92; z dnia 11 września 1961 r., I CR 693/61, OSN 1963 Nr 2, poz. 31; z dnia 6 stycznia 2009 r., I PK 18/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 156; z dnia 6 grudnia 2012 r., I PK 128/12). Ocena ta należy zatem do sądu i można ją podważyć jedynie w wyjątkowych wypadkach, gdy jest oczywiście nietrafna. Skarżąca w żaden sposób nie wykazuje jednak w ocenianym wniosku, że taki wyjątkowy przypadek występuje w niniejszej sprawie.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżąca nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 3 k.p.c. i § 11 ust. 1 w związku z § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.